

Ik zoek in december altijd zo naar liefde...

kent u die uitdrukking?

Vanmorgen zag ik bij de bushalte een opgewekt echtpaar. Zij was een kloeke vrouw nog van voor de oorlog, en hij een tengere kruidenier opgegroeid in de hippietijd, in de jaren zestig.

Ik schatte het leeftijdsverschil achttien jaar.

Ze hadden het goed met elkaar, dat kon je zien, want hij kuste z'n vrouw aan één stuk door en op verschillende plekken. Afwisseling is ook belangrijk in een huwelijk.

Terwijl de bus op zich liet wachten, ging hun liefdesspel verder. En verder en verder. Ze leken de hele omgeving te vergeten. En de kleren vlogen de lucht in.

Het was een levendig gezicht, twee mensen die zo emotioneel in elkaar opgingen. Zo hevig zelfs dat de vrouw ten slotte op de stoep ging liggen, op haar vrouwelijkheid wees en mompelde: 'Kom nou, Bert, kom, nu in het ouwe jaar kan het nog, straks, in het nieuwe jaar gelden er weer andere wetten.'

Plotsklaps kwam de bus aanrijden en pas toen besepte het echtpaar in

welke omgeving ze hun liefdesspel aan het opvoeren waren. De vrouw graaide snel haar kleren bij elkander, keek mij geschrokken en toch ook verlegen aan en zei: ‘Dominee Gremdaat, ik zoek in december altijd zo naar liefde, en dan vergeet ik m’n hele omgeving. Ik heb zo’n behoefte aan troost en warmte in die laatste weken van het jaar, m’n man heeft dat ook, hè Bert?’

De tengere man met het kruideniersfiguur knikte.

De bus stopte bij de halte en precies op tijd zaten alle kleren bij het echtpaar weer op de juiste plek. De buschauffeur nodigde ons uit om z’n bus te betreden en dat aanbod sloegen wij uiteraard niet af.

Ik moet u zeggen, het was een bus vol merkwaardige mensen, op deze koude ochtend in december. Jong en oud, gelovig en ongelovig, eenzaam en niet eenzaam. Iedereen probeerde vrolijk te kijken, maar in alle ogen zag je de hunkering naar warmte, de hunkering naar troost.

Want de meeste mensen doen wel of ze vrolijk en vredelievend zijn, maar in hun hart zijn ze vaak hulpeloos en eenzaam. Uiterlijk houdt men zich in die laatste weken van december flink, maar innerlijk vloeit er menige traan.

Het echtpaar ging voorin zitten en ik nam plaats achter in de bus naast een jongvolwassene van ik schat eenentwintig en een half jaar oud.

Hij keek mij enkele seconden aan en zei toen: ‘Wilt u mij troosten, dominee Gremdaat? Ik voel me zo in de steek gelaten.’ En hij pakte mijn hand en wilde dat ik hem door z’n haar streek. Het leek mij een kwetsbaar persoon.

‘Gisteravond heeft m’n vriendin het uitgemaakt, dominee, juist in deze tijd. Ik heb nu geen enkel houvast en zoek een borst om uit te huilen.’

Hij knoopte behendig mijn overhemd los en legde z’n hoofd op mijn borst.

‘Vindt u het gek dat ik dit doe?’

‘Nee,’ antwoordde ik terwijl een bus vol hunkerende ogen ons aanschouwde, ‘ik weet dat mensen in deze laatste weken van het jaar extra gevoelig zijn, dus gek vind ik het niet.’

De jongeman snikte van verdriet, maar ook van de troost die ik hem gaf.

Weet u wat het merkwaardige was? De hele bus kwam los. Ook anderen gingen elkaar troosten met woorden en daden, met strelingen en kussen.

En het echtpaar waar ik u al eerder over verhaalde, de kloeke vrouw en de tengere kruidenier, zij namen plaats in het gangpad en maakten daar hun werk dat ze bij de bushalte waren begonnen op emotionele wijze af. De hele bus zinderde van liefde en tederheid.

Ik dacht: wat mooi dat mensen enkele weken voor het nieuwe jaar begint zo dicht bij elkaar kunnen staan, zo duidelijk de hunkering in elkaar herkennen en zo bewust niet aan een schijnvrolijkheid mee willen doen. Wat kan het leven toch waardevol zijn.

